

[Valdemar Thomsen.]

Dyr; men det ærede Medlem fik Lejlighed til at udføre alle sine saakaldte Belgiens-kreaturer, det vil sige alle de Kreaturer, det ærede Medlem havde, som egnede sig for dette Marked.

Her er altsaa Tale om Favorisering, saa det klodser noget, og det ærede Medlem kunde derfor og burde i Fjor, da disse Forhold var paa Tale, have oplyst, at de Klager, der blev ført over Favorisering, i høj Grad var berettigede. Det ærede Medlem kunde endvidere have oplyst i Anledning af Klagen — det var ogsaa et væsentligt Punkt i Fjor — over de urimelig store Fortjenester, bl. a. i den Periode, hvor Generalsekretær Høgsbro Holm var Formand for Eksportudvalget, at disse Fortjenester var urimelig store. Det ærede Medlem tav, endskønt han af Erfaring vidste, at der havde været Tale om den urimelig store Fortjeneste, som jeg her har talt om.

Saadan ligger altsaa Landet, og hvis Venstrepressen mener, at det ikke er et Grundlag at rejse Bebrejdelse paa, ja, saa bliver det selvfølgelig Pressens Sag, men jeg vil i alt Fald have Lov at sige, nu da det ærede Medlem er her til Stede, at den Rolle, som det ærede Medlem har spillet i dette Forhold, ikke har medvirket til at skabe Respekt for det ærede Medlem som Ordfører for Partiet Venstre, og det har heller ikke medvirket til at styrke Eksportudvalgets vaklende Prestige.

Brorsen: Jeg er glad ved, hvad Formanden hvisker mig i Øret, for jeg vilde have begyndt med at sige, at har der været et Tidspunkt, hvor jeg var ked af den Forretningsorden, vi har her i Tinget, er det nu, naar jeg skal svare paa et Angreb som det, der her er rettet imod mig af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, og jeg desuden har et Par Bemærkninger at gøre til de Udtalelser, der er fremsat, navnlig til Landbrugsministerens Udtalelser.

Jeg er i og for sig ikke ked af, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen kommer frem med dette her. Jeg var naturligvis klar over, at før eller senere maatte det ske, efter hele hans Ouverture til Valgkampagnen, hans Instruktion til sine Valgkandidater, hvor det jo efterhaanden sivede ud, at han ikke havde undset sig for at drage mit Navn ind i, ja, jeg viger ikke tilbage for at sige en Løgnkampagne. Det kom jo frem paa den Maade, at der under Valgkampen stod en Artikel i Bladet „Folket“, det ærede Medlems Blad, der

udgives i Silkeborg. Jeg blev ringet op og spurgt, om jeg havde set dette Angreb. Nej, det havde jeg ikke, men jeg var meget rolig, for jeg kunde ikke forstaa, hvad der kunde være at angribe mig for. Jeg læste saa Artiklen og kom øjeblikkelig med en Redegørelse.

Der stod i denne Artikel, at jeg havde været „Storopkøber“ — mindre kunde altsaa ikke gøre det — til Hr. Lundgaard. Nu skal jeg straks, hvad angaar dette, at jeg skulde være Storopkøber, gøre den Bemærkning, at jeg har for mit Vedkommende ikke købt et eneste Dyr til min egen Besætning siden 1920, for det har jeg haft meget lidt Tid til og har derfor maattet overlade det til andre. Det er altsaa den store Valgløgn, som det ærede Medlem har været med til at kolportere. (Valdemar Thomsen: Undskyld, det har jeg aldrig sagt). Ja, ja, nu vil det ærede Medlem maaske sno sig fra det, men vi ved jo en lille Smule om, hvorledes den Instruktion var, han gav sine Valgkandidater.

Jeg har ganske kort gjort Rede for Forholdet i en Artikel, der har staaet i alt Fald i en Del Blade, og skal gøre det igen. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at man efterhaanden bliver klar over, at det er meget vanskeligt at blive ved sin Ejendom, naar man er Rigsdagsmand. Under mit politiske Livs Omskiftelser har jeg stadig sat en Ære i at beholde min gamle Slægtsgaard, men det ser, som sagt, ud til, at det har sine store Vanskeligheder efter saadanne Angreb som disse. Nu ved enhver, der kender Forholdene ovre paa Vestkysten, at vi har en Jord, der næsten udelukkende eigner sig til Opdrætning og Opfedning, og derefter maa vi naturligvis indrette vor Drift. Saaledes har det været fra Arilds Tid, som man siger. Det har medført, at vi med Hensyn til Kødproduktionen har lagt os efter de bedste Dyr, nemlig Kort-hornet.

Det viste sig, da Eksporten til Belgien skulde sættes i Gang, at det var kun de allerfineste Dyr, Dyr, der skulde veje henad 1100 Pund, der kom i Betragtning. Da Belgien-Eksporten, for jeg husker ikke hvor mange Aar siden, blev opfundet, om jeg maa bruge det Udtryk — det var jo nemlig nogle enkelte Mænd, som begyndte dernede, og de løb en stor Risiko de første Aar —, var det ganske naturligt, at en hel Del af os derovre, der havde de Kreaturer, som egnede sig for det belgiske Marked, kom med i denne Eksport. Det drejede sig naturligvis for mit Vedkommende ikke om